

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.672 van 26 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie –en asielbeleid van 28 januari 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 21 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MARCELO, die loco advocaat P. CARSAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Turkse nationaliteit dient op 30 september 2008 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn.

Op 17 december 2008 dient verzoekster een identieke aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van de Unie.

Op 28 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 30.09.2008 door S.G., geboren te (...) op (...), van Turkse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

De verwantschap met de referentiepersoon is niet bewezen, de nodige geboorteakte en huwelijksakte werden niet voorgelegd.”

Tevens wordt verzoekster in kennis gesteld van het feit dat haar aanvraag van 17 december 2008 niet meer verder behandeld zal worden, daar verzoekster reeds een identieke aanvraag indiende op 30 september 2008.

2. Over de rechtspleging

Verwerende partij vraagt de gerechtskosten ten laste te leggen van verzoekster.

In de huidige stand van zaken heeft de Raad geen bevoegdheid om zich uit te spreken over dit verzoek. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve dus evenmin de gerechtskosten ten laste leggen van verzoekster. Het verzoek daartoe van verwerende partij wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantooit op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekster het volgende aan:

“Enig middel: schending van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S. 12/09/1991) en artikel 23 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De bestreden beslissing dient te worden aangemerkt als een bestuurshandeling in de zin van artikel 1 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald een éézijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuurder en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meerdere bestuurden of voor een ander bestuur; Welnu, artikel 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, luidt als volgt:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Met andere woorden, overeenkomstig artikel 3 van de Wet van 29/07/1991, is een bestuurshandeling slechts (afdoende) gemotiveerd wanneer in de akte zelf, in casu de bestreden beslissing, zowel de juridische overwegingen als de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, worden vermeld. De beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding behept. De vereiste van een uitdrukkelijke motivering houdt in dat de gronden waarop de beslissing is gesteund, veruitwendigd moeten worden in de beslissing zelf.

De beslissing moet zoals dat het geval is met jurisdictionele beslissingen, voorafgegaan worden door de overwegingen. De bestuurde dient in kennis te worden gesteld én van de beslissing én van de

motieven. (A. VAN MENSEL, "De formele motiveringsplicht. De Wet van 29/07/1991", T.B.P. 1992, 392.)

De Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, heeft van de verplichting tot het veruitwendigen van de motieven in de akte van de beslissing zelf een substantiële vormvereiste gemaakt, welke de openbare orde raakt en waarvan de schending onvermijdelijk tot annulatie leidt. (A. VAN MENSEL, "Formele motiveringsplicht van administratieve rechtshandelingen: bedenkingen bij de toepassing van de wet.", T.B.P. 1994, 5)

De motivering houdt in dat de precieze, concrete feitelijke gegevens worden aangeduid waarom, in het licht van de aangehaalde bepalingen, de beslissing werd genomen. (G. DEBERSAQUES, "Een ingrijpende verandering in het bestuursrecht: de uitdrukkelijke motiveringswet van 29/07/1991", T.B.P. 1992, 379)

In de bestreden beslissing wordt als reden voor weigering opgegeven:

"Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

De verwantschap met de referentiepersoon is niet bewezen, de nodige geboorteakte en huwelijksakte werden niet voorgelegd"

Echter wordt hier volledig voorbijgegaan aan het feit dat verzoekster en haar familie wel degelijk alle documenten bij elkaar gebracht hebben, doch bijna 2 maanden moesten wachten op een afspraak op de bevoegde dienst, met als gevolg dat de termijn waarbinnen de documenten dienden te worden neergelegd, verstreken was.

Uiteraard kan een overvolle agenda van een gemeentebestuur niet aan verzoekster verweten worden.

Verzoekster en haar familie hebben de gevraagde documenten binnengebracht, zodat de aanvraag dient te worden toegekend.

Aan verzoekster moet dan ook de kans worden geboden dat haar dossier bekeken wordt mét inachtnaam van de aanwezigheid van alle gevraagde documenten.

De verblijfssituatie van verzoekster dient dan ook bekeken te worden rekening houdende met de inhoud van de documenten.

Men kan niet beslissen om verzoekster het land uit te zetten zonder haar volledig dossier bekeken te hebben, minstens haar de kans te geven het dossier te vervolledigen wanneer toch nog een document zou ontbreken.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 1 en 3 van de Wet van 29/07/1991 heeft tot doel aan de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Welnu, met de enkele motivering dat sommige documenten ontbraken, kan verzoekster zich niet vinden, aangezien zij wel degelijk de juiste documenten in hun bezit hadden, dewelke bij dit verzoekschrift ook nog eens worden gevoegd.

Verzoekster heeft er bijgevolg alle belang bij dat de bestreden beslissing zou vernietigd worden, én dat de procedure geschorst wordt tijdens de duur van het onderzoek."

4.2. In de nota repliceert verwerende partij dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekster niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven van de bestreden beslissing. Verwerende partij is van mening dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij deze kritiek. Verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, daar zowel de juridische als de feitelijke grondslag zijn vermeld. Bovendien blijkt bij lezing van de bestreden beslissing genoegzaam de inhoud ervan zodat de bestreden beslissing aan verzoekster voldoende inzicht verschaft om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken en daarmee het doel is bereikt dat met de formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Vervolgens herhaalt verwerende partij de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat verzoekster ingevolge artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) haar huwelijksband met haar vermeende echtgenoot dient te bewijzen. Verwerende partij is van mening dat verzoekster niet diligent geweest is, dat verzoekster heeft nagelaten de vereiste stukken tot staving van haar aanvraag voor te leggen en dat de blote beweringen van verzoekster dat zij de stukken wel zou hebben voorgelegd, niet gesteund zijn op stukken van het administratief dossier. Verwerende partij bemerkt dat verzoekster de vereiste documenten pas bijvoegt bij het indienen van het verzoekschrift en dat de gemachtigde van de minister hiermee bijgevolg geen rekening heeft kunnen houden bij het nemen van de

bestreden beslissing. Verwerende partij duidt erop dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van zijn beslissing. Verwerende partij wijst erop dat als verzoekster zich alsnog op de bij het verzoekschrift gevoegde stukken wenst te beroepen, zij daartoe de nodige stappen dient te ondernemen, maar dat een procedure voor de Raad daartoe niet de juiste weg vormt.

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en naar het feit dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: de verwantschap met de referentiepersoon is niet bewezen en de nodige geboorteakte en huwelijksakte werden niet voorgelegd. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster uit tevens kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing omdat verzoekster zich niet kan vinden in de enkele motivering dat sommige documenten ontbraken, terwijl zij wel degelijk alle documenten in haar bezit had en zij deze binnen heeft gebracht. Verzoekster voert aan dat zij twee maanden moest wachten op een afspraak bij de bevoegde dienst, met als gevolg dat de termijn waarbinnen de documenten dienden te worden neergelegd, verstreken was. Verzoekster meent dat de overvolle agenda van de gemeente niet aan haar kan worden toegeschreven. Verzoekster voert aan dat zij de kans moet worden gegeven dat haar dossier wordt bekeken met inachtneming van alle gevraagde documenten en dat verwerende partij niet kan beslissen om haar het land uit te zetten zonder haar volledige dossier te hebben bekeken of haar minstens de kans te geven het dossier te vervolledigen wanneer toch nog een document zou ontbreken.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd: (...) 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

Artikel 44, eerste lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 (hierna: Vreemdelingenbesluit) stelt het volgende:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2 van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.”

Hieruit volgt dat een bloedverwant in opgaande lijn van een EU-onderdaan, het bewijs moet overleggen van zijn bloed- of aanverwantschap van deze EU-onderdaan om zich bij hem te kunnen voegen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de minister via de bevoegde burgemeester op 30 september 2008 aan verzoekster liet weten dat welbepaalde stukken moesten worden voorgelegd, met name *“geboorteakte kind; huwelijksakte kind; attest van onvermogen buitenland; bewijs ten laste in verleden; bewijs inkomen schoonzoon; bewijs niet ten laste OCMW en ziekteverzekering vreemdeling”*. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: *“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: De verwantschap met de referentiepersoon is niet bewezen, de nodige geboorteakte en huwelijksakte werden niet voorgelegd”*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt nergens dat verzoekster een geboorteakte of huwelijksakte zou hebben overgemaakt. Verzoekster beperkt zich in het middel evenwel tot de opmerking dat zij wel degelijk in het bezit is van alle gevraagde documenten en zij deze documenten heeft binnen gebracht, doch dat het verstrijken van de termijn waarbinnen de vereiste documenten dienden neergelegd te worden, te wijten is aan het lange wachten op een afspraak bij de bevoegde dienst en de overvolle agenda van het gemeentebestuur. Verzoekster lijkt hiermee aan te geven dat zij wel de vereiste documenten heeft voorgelegd, maar buiten de termijn. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister in alle redelijkheid heeft beslist dat verzoekster de vereiste documenten niet heeft ingediend, nu deze stukken zich niet in het administratief dossier bevinden. In de mate dat verzoekster wel over deze stukken beschikt, kan zij deze voorleggen in het kader van een nieuwe aanvraag. Het komt niet aan de Raad toe om de stukken die verzoekster bij het verzoekschrift voegt te onderzoeken en zo de aanvraag van verzoekster te heronderzoeken. Het komt niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De gemachtigde van de minister heeft terecht geoordeeld dat verzoekster geen bewijs heeft voorgelegd dat de verwantschap met de referentiepersoon niet is bewezen en dat zij daarom niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. De loutere beweringen van verzoekster dat zij wel alle vereiste documenten in bezit heeft en heeft binnen gebracht en dat het verstrijken van de termijn waarbinnen de vereiste documenten dienden neergelegd te worden, te wijten is aan het lange wachten op een afspraak bij de bevoegde dienst en de overvolle agenda van het gemeentebestuur, doen hieraan geen afbreuk.

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Een schending van de formele of de materiële motiveringsplicht kan evenmin worden aangenomen.

4.4. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 23 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat dit artikel handelt over het vermelden van de feiten die terugwijzings- of uitzettingsbesluiten, alsmede de besluiten van aanwijzing en verbod van verblijfplaats, rechtvaardigen. Huidig beroep, dat gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 28 januari 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, heeft hier geen uitstaans mee. In zoverre verzoekster in het middel de schending van artikel 23 van de Vreemdelingenwet aanvoert, is het onontvankelijk.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.